

overtrædelse af straffeloven. Bestemmelsen var imidlertid begrænset til nogle få nærmere opregnede straffelovsbestemmelser. Der henvises til Folketingstidende 1999-2000, Folketingets Forhandlinger, s. 507-515, 5102-03 og 5813-14, Tillæg A, s.216-380, Tillæg B, s. 386-87 og 446.

Bestemmelsen er siden ændret ved lov nr. 280 af 25. april 2001 om ændring af straffeloven mv. (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri mv.), hvor bestemmelsen fik sin nuværende affattelse. Med ændringen blev begrænsningen til nogle få nærmere opregnede straffelovsbestemmelser ophævet. Efter den nugældende bestemmelse i straffelovens § 306 er der således en almindelig adgang til at pålægge juridiske personer strafansvar for overtrædelser af straffeloven. I forhold til de almindelige betingelser i straffelovens § 27, stk. 1, for at pålægge juridiske personer strafansvar, er dette ansvar ved straffelovsovertrædelser dog blevet begrænset til overtrædelser, der er begået for at skaffe den juridiske person vinding. Der henvises til Folketingstidende 2000-2001, Folketingets Forhandlinger, s. 3999-4002, 6079-80 og 6405-06, Tillæg A, s. 2886-2945, Tillæg B, s. 778-79, 813-14 og 833.

Med udtrykket *vinding* sigtes til den økonomiske fordel, herunder også besparelse, som gerningsmanden ved lovovertrædelsen har skaffet eller forsøgt at skaffe den juridiske person. Strafansvaret for den juridiske person er således ikke betinget af, at der ved straffelovsovertrædelsen er tilført selskabet en uberettiget vinding gennem en retsstridig tilføjelse af et tilsvarende formuetab for en evt. forurettede person.

Bestemmelsen i § 306 omfatter kun forsætlige forhold. Strafansvar for juridiske personer for uagtssomme forhold må derfor bedømmes efter eventuelle straffebestemmelser for juridiske personer vedrørende det pågældende forhold i særlovgivningen.

Af § 306, stk. 2, fremgår, at juridiske personer også kan straffes for *forsøg* med hensyn til straffelovsovertrædelser som nævnt i stk. 1.

Reglen i straffelovens § 306 omfatter også ansvar for medvirken.

Efter reglen i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, 2. led, er forældelsesfristen for juridiske personers strafansvar 2 år, da straffen aldrig kan overstige bøde.

2.2.1.3. Konfiskation og beslaglæggelse

Efter straffelovens §§ 75-77 a kan der ske *konfiskation* af blandt udbytte ved en strafbar handling. Reglerne om konfiskation har fået deres nuværende formulering ved lov nr. 212 af 4. juni 1965 på grundlag af Straffelovrådets betænkning nr. 355/1964 om kon-

fiskation. Der henvises herom til Folketingstidende 1964-65, forhandlingerne sp. 1962-1971, 2521-2552, 5536-5556 og 5791, tillæg A, sp. 937-1006, samt tillæg B, sp. 801-832. Endvidere er ved lov nr. 411 af 10. juni 1997 indført en udvidet adgang til konfiskation af udbytte fra kriminalitet ved indsættelse af bestemmelsen i § 76 a. Der henvises herom til Folketingstidende 1996-97, forhandlingerne, s. 2202-2215, 7453 og 7938-7947, tillæg A, s. 2475-2538, samt tillæg B, s. 988-993.

Konfiskation er efter dansk ret formelt ikke en »straf«, men en »anden retsfølge« af en strafbar handling. Konfiskation sker dog ofte ud fra mere pønalt (strafmæssigt) prægede synspunkter, og der er i disse tilfælde en flydende overgang mellem anvendelse af udbyttekonfiskation og egentlig straf, f.eks. bøder.

Ifølge konfiskationsreglerne kan der foretages konfiskation af udbyttet ved en strafbar handling eller et hertil svarende beløb (§ 75, stk. 1) og af genstande, som har været brugt eller bestemt til at bruges ved en strafbar handling, er frembragt ved en strafbar handling eller med hensyn til hvilke, der i øvrigt er begået en strafbar handling (§ 75, stk. 2). Endvidere kan der foretages konfiskation med hensyn til genstande, som frygtes at blive brugt ved en strafbar handling, hvis det er påkrævet for at forebygge handlingen (§ 77 a).

Begrebet »udbytte« i straffelovens § 75, stk. 1, omfatter den økonomiske fordel – herunder en besparelse – som gerningsmanden har opnået ved en lovovertrædelse. Udbytte kan bestå både i penge og individuelle ting (f.eks. tyvekoster). Det er ikke et krav, at berigelsen er i behold, når konfiskationen foretages. Dvs. der kan foretages konfiskation, selvom lovovertræderen har forbrugt den opnåede vinding. Udbyttekonfiskationen sker så ved værdikonfiskation (»et hertil svarende beløb«).

Konfiskation kan ske hos en anden end den eller de strafskyldige og kan i visse tilfælde anvendes også over for den, der frifindes på grund af utilregnelighed, jf. straffelovens § 16, eller personer, der er afgået ved døden.

Bestemmelsen i § 77 a adskiller sig fra de øvrige konfiskationsbestemmelser ved at muliggøre konfiskation, selv om der ikke (endnu) er begået en strafbar handling, og uden hensyn til, hvem der er ejer af de konfiskerede genstande. Begrænsning i bestemmelsens anvendelsesområde ligger i, at konfiskationen skal være påkrævet for at forebygge den strafbare handling samt at der alene er hjemmel til at konfiskere genstande. Straffelovens § 77 a er næppe anvendelig på konfiskation af penge eller andre finansielle midler, jf. herved Knud Waaben: Strafferettens alminde-